

ÖMRÜNÜN MÜZAYEDESİ

FAHRİ
SARRAFOĞLU

Ünlü iş adamı Refik Bey, oldukça hırslıydı. O bir şeye kafayı taktı mı mutlaka ne yapar eder onu elde etmenin bir yolunu bulurdu. Yorulmak mı? Yorulmak onun lügatinde yoktu. Her an bir koşuşturma içerisindeydi.

Yemeklerini de arabada yemeyi tercih eder hatta o kadar ki tıraş olması gerektiğinde de zaman kaybetmemek için iş yerinde ya da arabasında tıraş olmayı tercih ederdi. Bizi ilgilendiren Refik Bey'in niye böyle yaptığı ya da bilinçaltındaki sıkıntıları değil elbette. Biz bu kısacık hikâyemizde onun katıldığı bir müzayede salonundaki bir durumunu ve sonrasını sizlere paylaşmak istiyoruz.

Müzayede salonu oldukça kalabalıktı. Refik Bey bugün her zamankinden daha fazla heyecanlı ve hırslıydı. Günler öncesinden gazetelerde adından söz edilen Kanuni Sultan Süleyman'a ait olan padişah fermanını almalıydı. Eğer buna sahip olursa iş dünyası, magazin dünyası kısaca tüm dünyada da daha da ünü artacaktı.

Rakip firmanın sahibi olan Hüsnü Bey'de müzayedeye gelmişti. Bu biraz onun canını sıktı. Ya iş rekabete biner de ferman oldukça yüksek bir fiyata almak zorunda kalırsa. Neyse daha fazla düşünecek durumda değildi. Başlangıç fiyatının açıklanması ile birlikte müzayede başladı. İlk teklif 10 bin TL olarak geldi.

Hüsnü Bey'de oradaydı ve o da anında artırıyordu. Kısa süre içerisinde açık artırma 60 bin TL'ye kadar ulaştı. Hüsnü Bey daha fazla artırmadı ve müzayeden çekildi ve hatta müzayede salonundan da ayrıldı. Bu duruma çok sevinen Refik Bey'in neşesi yerine geldi.

Demek ki ünlü fermanı artık kendisi alabilecekti. Müzayedeyi yönetenin: "Satıyorum yok mu artıran" sözünden sonra salonda bir el kalktı.

Kırmızı takım elbise giymiş, kırmızı gömlek, kırmızı ayakkabı kısaca saçları hariç her tarafı kırmızı olan bu adam birden "100 bin" dedi. Hüsnü Bey, şok olmuştu. Pat diye bin lira mı? O da hemen 110 bin TL dedi. Kırmızı takım elbiseli adam ise birden daha yüksek bir sesle "150 bin" dedi.

Olamaz bu kadar fiyat verilir miydi? Ama artık iş inada binmişti. Refik Bey, ise kalbi hızlı çarpmaya başlamıştı, sinirlenmişti. Yanındaki danışmanlarının hatta özel doktorunun bile uyarısına bile dikkate almadan salonda açık artırmaya devam ediyordu. Birden ağzından 200 bin TL çıktı.

Kendisi bile inanmamıştı bu fiyata ama evet 200 bin TL demişti bir kere. Kırmızı takım elbiseli adam da gayet sakin, gülerek 300 bin TL demesin mi? Çığırından çıkan Refik Bey, ayağa kalkıp sesini de oldukça yükselterek 400 bin TL dedi. Aman Allah'ım! 10 bin TL'den 400 bin TL'ye nasıl gelinmişti? Salondaki herkes şaşırmıştı.

Refik Bey'in kulakları uğulduyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı. Ama bir ara kırmızı takım elbiseli adama gözü döndü. Kırmızı takım elbiseli adam da ona doğru dönerek gülüyordu. Müzayedeyi yöneten kişinin satıyorum, satıyorum, sattım dediğini duyduğunda Refik Bey yerine oturdu. Evet, fermanı kendisi almıştı.

Fermanı almıştı almasına ama sakinleşmemişti. Nasıl olurda 10 bin TL'lik fermana 400 bin TL vermişti. Gözleri kapanmak üzereydi. Dili bir şeyler söyleyecek gibi oluyordu ama dönmüyordu ki. Yanına kırmızı takım elbiseli adam geldi ve : "Bir kez daha başardım, ben kazandım diyordu.

Seni hayatın boyunca hep koşturdum. Hep daha ileriye dedim. O ihaleden bu ihaleye koşturdum. İnsanları küçük gördümdü. Kibrine kibir kattım. Hep hırslandırdım. Ve bugün de artık hayatının açık artırmasına senin soktum. Artık yolun sonu geldi. Aslında bu müzayede senin ömrünün müzayedesiydi. İşte ömrün bu kadar ucuza gitti. “

Refik Bey, gözleriyle sanki sen kimsin demek istiyordu? Kırmızı takım elbiseli adam ise son a olarak : “ Ben kim miyim? Tabi ki senin hiçbir zaman aklına getirmediğin hep yanında olan şeytanım. Beni sen besledin. Ben sana sadece fısıldadım, sende yaptın.

Benim senin üzerinde bir hükmüm yoktu ki. Sen istedin ben seni destekledim.” Biraz sonra salona koşarak acil yardım ekibi girdiğinde Refik Bey çoktan hayatını kaybetmişti. Evet, hayatının müzayedesine katılmıştı.

Kısaca:

İş bitirilince şeytan da diyecek ki: “Şüphesiz Allah, size gerçek olanı söz verdi. Ben de size söz verdim ama yalancı çıktım. **Zaten benim sizi zorlayacak bir gücüm yoktu.** Ben sadece sizi çağırdım, siz de hemen bana geliverdiniz. O hâlde beni kınamayın, kendinizi kınayın.

Artık ben sizi kurtaramam, siz de beni kurtaramazsınız. Şüphesiz ben, daha önce sizin, beni Allah’a ortak koşmanızı kabul etmemiştim. Şüphesiz, zalimlere elem dolu bir azap vardır.”(İbrahim Suresi 22)

